

„Nooit” is deze Stichting geboren. En op dat „Nooit,” als eed van trouw aan hooger beginsel, vraag ik een echo, mocht het een Amen zijn, aan elk vaderlandsch hart!

Nog rest mij, eer met dank aan God deze plechtigheid gesloten wordt, een eigen woord tot elk der kringen in deze aula vereenigd.

Zoo zij het mij dan vergund in de eerste plaats mij tot U te wenden, Excellentie, Minister van den Koning, met beleefden dank voor de eere Uwer hooge tegenwoordigheid, en met bescheidene aanbeveling van de Stichting die geopend werd in de goede gratie van de Overheid dezes lands. In '76 schreef onze geëerbiedigde Koning in zijn wet het reeds in '48 erkende, recht van zijn volk, op vrijheid ook voor hooger onderwijzen. Moge het Z. M., moge het Uwe Excellentie voldoening schenken, dat reeds vier jaren later die wet niet overtollig bleek en het volk die vrijheid gebruikt. En verklaarde de Minister des Konings, die destijds de wet verdedigde, op 11 Maart 1876: Indien Amsterdam voor haar stedelijke Universiteit het promoveerrecht cum effetu civili verkrijgt, „dan zal zich de quaestie moeten voordoen, dat ook anderen gelijke rechten eischen, en zal men redelijkerwijze hetzelfde recht hun moeten toestaan;” — zij het mij dan vergund mijn hulde aan U met de bede te besluiten, dat, indien we eens onze sporen verdienen mochten, nooit mindere billijkheid, dan in die woorden zich uitte, moge voorzitten bij de Raadslieden der Kroon.

Edelachtbare Heeren Burgemeester, Wethouders en Secretaris dezer stad, ook U zij mijn eerbiedige hulde geboden. In het bijzonder U, Hoofd dezer stad! Als Burgemeester een gewezen hoogleeraar te begroeten is toch een te zeldzaam voorrecht voor den inwijder eener hoogere school, om niet het stoutste te durven hopen. Naast de niet onduur gekochte oudere, die Pallas Athene aan Uw Voorgan-